

Scénář reportáže - Jana Sůvová

V polovině 50.let se tehdy 14 letá Jana Špačková, dnes Sůvová rozhodla, že by po skončení základní školy chtěla studovat na gymnáziu.

Tehdejší komise ale řekla, že jí nevydá doporučení, protože její rodina dříve měla velký majetek. A to pro přijetí na střední školu znamenalo obrovský problém. Rodiče tak museli najít školu, kde to vadit nebude.

„Moje maminka šla od Václavského náměstí pěšky Příkopy, Poříčí přes Karlín a navštívila každou školu.“

Nakonec přišla do Libně, do školy vedle Libeňského zámku.

„Paní ředitelka, taková drobounká, malá Židovka s vytetovaným číslem, paní Ilša Maršálková“

Paní ředitelka se samozřejmě ptala, proč Janu nikam nechtějí přijmout, vždyť měla samé jedničky od první třídy. Paní Špačková vysvětlila, v čem je potíž.

„Máma říkala, že jsme měli určitý majetek v Horních Počernicích a že můj otec měl šlechtický titul a kvůli tomu.“

Na to paní ředitelka okamžitě zareagovala.

„Šla do šuplíku, vyndala přihlášku a řekla, tak ať si Vaše dcera pošle přihlášku sem, protože se nebála, protože měla za sebou ten koncentrák.“

Na tuto školu v Libni udělala Jana Sůvová přijímací zkoušky. Mezitím se ale v Horních Počernicích otevřela jedenáctiletka a nakonec nastoupila právě tam. Za celý život se vyrovnala se vším, co jí potkalo.

„Moje motto celý život bylo přijmout nevyhnutelné, netrápit se. Já jsem se to naučila od svých rodičů, kteří v podstatě do toho 48. roku měli majetek a žili bezstarostně.“

„Pak najednou otce zavřeli a matka zůstala bez prostředků.“

Jana Sůvová si prošla spoustou nepříjemností, ale nikdy neztrácela optimismus a dobrou náladu. A to jí zůstalo až dodnes.

„Naši nikdy nenaříkali nad tím, co se stalo, o co přišli. Vzpomínky byly vždy o tom, jaká byla legrace, ale nikdy se nenaříkalo nad ztraceným majetkem. A já jsem si to vzala úplně bezmyšlenkovitě k sobě. I když se z něčeho neraduji, tak to přijmu.“

„A co bych vám mladým vzkázala? Učte se a učte se řeči. My jsme nemohli.“